

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 582

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 17 august 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 751 din 1 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	2–3
Decizia nr. 765 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 ¹ alin. (2) teza a doua din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	3–4
Decizia nr. 817 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	5–6
Decizia nr. 861 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului	6–8
Decizia nr. 875 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și alin. (1 ¹)—(1 ⁹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	8–10
Decizia nr. 879 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	10–11
Decizia nr. 885 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală	12–13
Decizia nr. 891 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	13–14
Decizia nr. 893 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 220 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	14–16
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.977/C. — Ordin al ministrului justiției privind aprobarea schimbării sediului Autorității Naționale pentru Cetățenie	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 751**

din 1 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție invocată de Ion Moise Fulga și Nela Fulga în Dosarul nr. 14.498/299/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă pentru autorii excepției avocatul ales, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorii excepției au depus la dosar o cerere prin care completează excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 1/2000.

Dosarul se află la al doilea termen de judecată.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 14.498/299/2007, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 2 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997.**

Excepția a fost ridicată de Ion Moise Fulga și Nela Fulga într-un dosar având ca obiect o acțiune privind fondul funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii consideră că articolul criticat încalcă în mod flagrant dreptul de proprietate garantat de art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât paralizează în mod evident orice tentativă din partea reclamantului în a-și realiza dreptul de proprietate. Încalcă, de asemenea, art. 11 și 20 din Constituție, întrucât este în evidentă opoziție cu principiul potrivit căruia statul român se obligă să îndeplinească cu bună-credință obligațiile ce îi revin potrivit tratatelor la care este parte, iar aceste tratate au prevalență în fața legilor naționale. Accesul liber la justiție trebuie să fie efectiv și să dea posibilitatea reală pentru obținerea recunoașterii dreptului de proprietate. Articolul criticat contravine și prevederilor art. 44 din Constituție, pentru că nesocotește

dreptul de proprietate și garanțiile date de legiuitor acestuia. Sunt încălcate și prevederile art. 78 din Constituție întrucât se nesocotește principiul neretroactivității legii și faptul că legea civilă intră în vigoare după publicarea în Monitorul Oficial.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele depuse de părți, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, modificate și completate prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, prevederi care au următorul conținut: „(2) *Drepturile dobândite cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991, pentru care au fost eliberate adeverințe de proprietate, proces-verbal de punere în posesie sau titlu de proprietate, rămân valabile fără nicio altă confirmare.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 78 privind intrarea în vigoare a legii, precum și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate nu fac altceva decât să

dea expresie preocupării legiuitorului de a institui garanții pentru asigurarea respectării stabilității raporturilor juridice în materia proprietății. Astfel, legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, în așa fel încât să

nu vină în contradicție cu drepturile altor titulari, în egală măsură ocrotite.

Prevederile legale criticate nu contravin astfel dispozițiilor constituționale invocate de autorii excepției.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție invocată de Ion Moise Fulga și Nela Fulga în Dosarul nr. 14.498/299/2007 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 765

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Zimnicea — Secția mixtă în Dosarul acesteia nr. 1.601/339/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.601/339/2009, **Judecătoria Zimnicea — Secția mixtă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție**

ridicată din oficiu de instanța de judecată într-o cauză având ca obiect pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină loc de act autentic.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile criticate impun o majorare excesivă a taxelor judiciare de timbru. Totodată, se arată că stabilirea de către camera notarilor publici a cuantumului acestor taxe încalcă art. 139 alin. (1) din Constituție, iar raportarea pe care o face legea la expertiza efectuată de către această instituție este discriminatorie.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul legal criticat este neconstituțional. În acest sens, se arată că orice condiționare de ordin financiar care vizează accesul liber la justiție trebuie să își găsească o justificare rezonabilă și proporțională cu obiectivul propus și să nu ducă la imposibilitatea efectivă de exercitare a acestui drept. Or, prevederile legale criticate „nu păstrează un echilibru just între interesul [statului] de a percepe cheltuieli de judecată, pe de o parte, și interesul reclamanților de a-și expune pretențiile în fața unei instanțe, pe de altă parte”. Se arată că aceste dispoziții legale nu asigură o așezare justă a sarcinilor fiscale.

În fine, în sprijinul susținerii sale, Avocatul Poporului invocă hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în cauzele *Weissman și alții împotriva României și Iosif și alții împotriva României*.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2009. Totuși, din motivarea excepției, rezultă că este criticată numai teza a doua a art. 31 alin. (2) din Legea nr. 146/1997, care are următorul cuprins:

„(2) În cazul în care valoarea declarată de părți este inferioară valorii orientative stabilite prin expertiza întocmită de camerele notarilor publici, taxarea cererilor se va face la această din urmă valoare.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției și art. 139 alin. (1) referitor la impozite, taxe și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Prevederea legală criticată a format obiectul unui amendament introdus la Comisia juridică a Camerei Deputaților, fără însă ca noua soluție legislativă să fi fost motivată în vreun

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria Zimnicea — Secția mixtă în Dosarul acesteia nr. 1.601/339/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,

AUGUSTIN ZEGREAN

fel. Totuși, din logica modificărilor aduse Legii nr. 146/1997 prin Legea nr. 276/2009, se desprinde faptul că rațiunea pentru care a fost adoptat un asemenea amendament ține de politica statului de a limita folosirea procedurilor judiciare de către cetățeni doar pentru a evita costurile unei proceduri notariale mult mai oneroase și, astfel, o procedură eminentemente necontencioasă să fie transformată, în mod indirect, într-una contencioasă. Pentru a-și atinge scopul, Legea nr. 276/2009, prin textul criticat, a prevăzut ca taxele judiciare de timbru aplicabile procedurii judiciare să nu fie mai mici decât costurile pe care le implică procedura notarială. Numai în acest fel se pot evita acțiunile judiciare promovate, din punctul de vedere al timbrajului, în fraudă legii.

Această motivație care a stat la baza adoptării soluției legislative criticate nu relevă niciun fine de neconstituționalitate atât timp cât etalonul folosit pentru stabilirea taxei judiciare de timbru este unul obiectiv. În speță, legiuitorul a ales ca taxa judiciară de timbru să fie calculată în funcție de valoarea imobilului stabilită prin expertiza întocmită de camerele notarilor publici.

Dispozițiile art. 771 alin. (4) și (5) din Codul fiscal stabilesc obligația camerelor notarilor publici de a efectua expertize cu privire la valoarea de circulație a bunurilor imobile și de a le reactualiza anual. Aceste expertize constituie un criteriu suficient de obiectiv și precis în funcție de care să fie calculată taxa judiciară de timbru având în vedere entitatea care le dispune (camera notarilor publici) și persoanele care le întocmesc (experți). Astfel, raportarea la aceste expertize evită declararea valorii imobilului la cote inferioare valorii sale de circulație în scopul plății unei taxe judiciare de timbru mult diminuate față de situația în care s-ar fi stabilit valoarea reală de circulație a bunului imobil.

În fine, Curtea constată că autorul excepției nu contestă taxarea la valoare a acțiunii, ci doar obiectivitatea expertizei dispuse de camera notarilor publici și imposibilitatea judecătorului de a dispune o altă expertiză. Totuși, se reține că pe tot parcursul procesului judecătorul trebuie să manifeste o atitudine activă, astfel încât, dacă există indicii care demonstrează existența unor diferențe vădite între valoarea de circulație a imobilului stabilită prin expertiza camerei notarilor publici și cea reală, va putea face aplicarea art. 201 și a următoarelor din Codul de procedură civilă, întrucât textul de lege criticat nu îi interzice, expres sau implicit, acest lucru.

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 817

din 3 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Comercial Mureș — prin judecătorul-sindic în Dosarul nr. 700/1.371/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 700/1.371/2009, **Tribunalul Comercial Mureș — prin judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 141 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.**

Excepția a fost ridicată într-un dosar având ca obiect instituirea unui sechestru asigurator.

În motivarea excepției de neconstituționalitate Tribunalul Comercial Mureș — prin judecătorul-sindic apreciază că din analiza dispozițiilor art. 20, respectiv art. 25 din Legea nr. 85/2006, rezultă că administratorul-lichidatorul judiciar se exprimă profesional și procesual ca un agent al statului, fiind supus unor exigențe profesionale, morale ridicate și fiindu-i instituite interdicții și obligații, toate acestea pentru a garanta exercitarea nepărtinitoare, profesionistă a atribuțiilor acordate de lege. În îndeplinirea atribuțiilor, administratorul-lichidatorul judiciar utilizează fonduri din averea debitorului, iar în situația în care acesta nu deține astfel de resurse, utilizează fonduri special alocate potrivit regulilor instituite de dispozițiile art. 4 din lege. Din aceste dispoziții legale rezultă că administratorul-lichidatorul judiciar nu este o parte litigantă ori interesată în cadrul procedurii judiciare, ci un participant fără drepturi și obligații contradictorii cu părțile ori persoanele interesate ale unei astfel de proceduri judiciare. Cu toate acestea, legiuitorul, fără a distinge, condiționează primirea unei cereri judiciare speciale și incidente circumscrise de art. 141 alin. (1) teza finală din lege de constituirea unei cauțiuni de 10% din valoarea pretențiilor ridicate de administratorul-lichidatorul judiciar în numele și beneficiul falitei în contra persoanelor evidențiate de dispozițiile art. 138 alin. (1) din lege. Or, participantul la insolvență nu are obligația de a aloca fonduri pentru constituirea unor astfel de cauțiuni din resurse proprii, private. În acest fel, obligativitatea constituirii cauțiunii în cuantumul prescris în art. 141 alin. (1) teza finală din lege se constituie ca o piedică în promovarea cu succes a cererii incidente circumscrise aceleiași norme juridice, împiedicând titularul cererii să se adreseze judecătorului-sindic cu o speranță legitimă că aceasta i-ar putea fi primită.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 141 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, prevederi care au următorul conținut: „*Fixarea unei cauțiuni de 10% din valoarea pretențiilor este obligatorie.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 53 alin. (2) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 141 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, prin raportare la critici asemănătoare, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 701 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 24 octombrie 2007, Curtea a reținut că aceste texte de lege, care reglementează posibilitatea și condițiile instituirii măsurilor asigurătorii asupra bunurilor membrilor organelor de supraveghere din cadrul societății sau de conducere, precum și ale oricărei persoane care a cauzat starea de insolvență a debitorului, constituie reguli de procedură a căror stabilire, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Aceste norme corespund cerințelor unei proceduri speciale, derogatorii de la dreptul comun, așa cum este procedura insolvenței sau, la modul general, luarea măsurilor asigurătorii. Reglementarea obligației de a depune o cauțiune pentru aceia care solicită instituirea măsurilor asigurătorii reprezintă atât o piedică a exercitării acestui drept cu rea-credință, cât și o garanție pentru cel căruia i se adresează aceste măsuri că își va putea recupera eventualele prejudicii suferite.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluțiile deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 141 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Comercial Mureș — prin judecătorul-sindic în Dosarul nr. 700/1.371/2009.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 861

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție invocată de Alexandru Ionescu în Dosarul nr. 57.806/2009 al judecătorului-delegat de la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 67D/2010 având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 66D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 67D/2010 la Dosarul nr. 66D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 67D/2010 la Dosarul nr. 66D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile nr. 16.229 și nr. 16.230 din data de 29 decembrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 57.806/2009 și nr. 57.816/2009, **judecătorul-delegat de la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului**, excepție invocată de Alexandru Ionescu în cauze având ca obiect înregistrarea în registrul comerțului a unor hotărâri ale Adunării Generale a Acționarilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât înregistrarea în registrul comerțului a hotărârilor Adunării Generale a Acționarilor numai în baza hotărârii judecătorului-delegat, fără a se da posibilitatea acționarilor, administratorilor sau celorlalți reprezentanți ai societăților comerciale vizate prin aceste hotărâri de a stopa actele frauduloase și păguboase ce afectează societățile acestora din urmă.

Judecătorul-delegat de la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș arată că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât problemele ridicate de autorul acesteia țin de interpretarea și aplicarea textului legal criticat de către instanțele judecătorești.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, care au următorul cuprins:

— Art. 6 din Legea nr. 26/1990: „(1) *Înregistrările în registrul comerțului se fac pe baza unei încheieri a judecătorului-delegat sau, după caz, a unei hotărâri judecătorești irevocabile, în afară de cazurile în care legea prevede altfel.*

(11) *Judecătorul-delegat întâi sesizat spre a dispune înregistrarea în registrul comerțului a mențiunilor privind fuziunea, divizarea sau schimbarea sediului social al unei persoane juridice în alt județ se va pronunța, prin aceeași încheiere, și asupra înmatriculării persoanelor juridice astfel înființate, radierii celor care își încetează existența ori înregistrării în registrul comerțului a modificării actelor constitutive ale persoanelor juridice care dobândesc o parte din patrimoniul persoanei juridice divizate, după caz, precum și asupra înmatriculării și radierii persoanelor juridice care își schimbă sediul social în alt județ.*

(2) *Încheierile judecătorului-delegat privitoare la înmatriculare sau la orice alte înregistrări în registrul comerțului sunt executorii de drept și sunt supuse numai recursului.*

(3) *Termenul de recurs este de 15 zile și curge de la data pronunțării încheierii pentru părți și de la data publicării încheierii sau a actului modificator al actului constitutiv în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pentru orice alte persoane interesate.*

(4) *Recursul se depune și se menționează în registrul comerțului unde s-a făcut înregistrarea. În termen de 3 zile de la data depunerii, oficiul registrului comerțului înaintează recursul curții de apel în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul comerciantului, iar în cazul sucursalelor înființate în alt județ, la curtea de apel în a cărei rază teritorială se află sediul sucursalei.*

(5) *Motivele recursului se pot depune la instanță, cu cel puțin două zile înaintea termenului de judecată.*

(6) *În cazul admiterii recursului, decizia instanței de recurs va fi menționată în registrul comerțului.”*

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 135 privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Sub aspectul admisibilității excepției de neconstituționalitate, se observă că art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 30 decembrie 2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 17 mai 2010, prevede: „[...] *competența de soluționare a cererilor de înregistrare în registrul comerțului și, după caz, a altor cereri aflate în competența de soluționare a judecătorului delegat, pe o perioadă de maximum 4 luni de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, aparține directorului oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal și/sau persoanei sau persoanelor desemnate de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului”.*

În consecință, se reține că, în momentul de față, atribuțiile judecătorului delegat au fost preluate de directorul oficiului registrului comerțului, fără ca instituția judecătorului delegat să fi fost, expres sau implicit, desființată. Din textul legal menționat se înțelege că numai pe o perioadă determinată competențele judecătorului delegat au fost preluate de către directorul oficiului registrului comerțului, urmând ca, în viitor, potrivit art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009, activitatea de înregistrare în registrul comerțului să fie efectuată de registratorii comerciali. Însă, până în momentul de față, nu a fost adoptată o atare reglementare legală; implicit, se reține că aplicarea prevederilor legale referitoare la competențele judecătorului delegat a fost practic suspendată.

Având în vedere aspectele expuse mai sus, Curtea constată că aceste dispoziții sunt în vigoare, fiind doar suspendată aplicarea lor.

II. Dispozițiile art. 6 din Legea nr. 26/1990 nu au fost abrogate prin art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009, care prevăd o procedură cu anumite similitudini cu cea de la art. 6 din Legea nr. 26/1990, dar în care locul judecătorului-delegat este luat de directorul oficiului.

Această concluzie rezultă din cele constatate mai sus, astfel încât dispozițiile legale criticate sunt în vigoare, numai aplicarea acestora este în mod temporar suspendată.

III. Curtea, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.670 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 11 martie 2010, Decizia nr. 1.339 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 14 decembrie 2009, Decizia nr. 699 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 17 iunie 2010, a constatat constituționalitatea art. 6 din Legea nr. 26/1990, stabilind că, „potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului să reglementeze procedura de judecată, atâta vreme cât își subordonează acest demers regulilor și principiilor constituționale, iar prevederile de lege criticate sunt norme procedurale care reglementează aspecte referitoare la funcționarea societăților comerciale în condiții de legalitate, fără să conțină dispoziții de natură să îngreuească dreptul de liber acces la justiție ori dreptul de a beneficia de un proces echitabil”.

Neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție invocată de Alexandru Ionescu în dosarele nr. 57.806/2009 și nr. 57.816/2009 ale judecătorului-delegat de la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Argeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 875

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și alin. (11)—(19) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și alin. (11)—(19) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Moise Gârba, David Gârba și Gheorghe Gârba în Dosarul nr. 1.143/187/2006 al Tribunalului Bihor — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, și anume Decizia nr. 585/2007.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 1.143/187/2006, **Tribunalul Bihor — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate**

asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Moise Gârba, David Gârba și Gheorghe Gârba într-o cauză având obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia consideră că prevederile de lege criticate nu „garantează restituirea dreptului de proprietate în integralitatea sa, cu toate componentele sale, printre care și aceea a diferenței de valoare dintre terenul forestier și cel de simplă fâneață”. Astfel, apreciază că reglementarea criticată nu garantează restituirea dreptului de proprietate asupra masei lemnoase, preluată și folosită în mod abuziv de către Statul român. Totodată, apreciază că datorită lipsei unei prevederi legale în materia proprietății acțiunea introdusă de autorii excepției pentru stabilirea dreptului la despăgubiri a fost respinsă de Judecătoria Beiuș, pe motiv de inadmisibilitate. Așa fiind, susține că legile speciale în materia proprietății nu recunosc instanțelor judecătorești competența de a se pronunța asupra unei acțiuni în desdăunare, care să constate existența obligației.

Tribunalul Bihor — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că „posibilitatea acordării de despăgubiri în litigiul dedus judecății ar fi fost necesară, condiționată însă de dovezi privind modul în care a fost exploatată masa lemnoasă, în interesul cui s-a făcut, care este diferența de valoare dintre terenul de atunci și cel de acum etc.”

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost stabilit prin încheierea de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 1/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 12 ianuarie 2000, astfel cum au fost modificate prin titlul VI art. 1 pct. 4 din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005.

Însă, din examinarea notelor scrise ale autorilor excepției, Curtea constată că aceștia au criticat, ca fiind neconstituționale, și prevederile art. 4 alin. (1)¹¹—(19) din Legea nr. 1/2000, ce au fost introduse prin titlul VI art. 1 pct. 5 din Legea nr. 247/2005. Ca atare, obiectul excepției de neconstituționalitate, asupra căruia Curtea urmează a se pronunța, îl constituie art. 4 alin. (1) și alin. (11)¹¹—(19) din Legea nr. 1/2000, prevederi care au următorul conținut:

— Art. 4: „(1) Pentru terenurile din extravilanul localităților, foste proprietăți ale persoanelor fizice și juridice, care au trecut în proprietatea statului și pe care se găsesc instalații hidrotehnice, hidroelectrice sau de hidroameliorații, pe care se desfășoară activități miniere de exploatare sau operațiuni petroliere de dezvoltare-explorare și exploatare, se restituie, în condițiile legii, foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora suprafețe echivalente constituite din rezerva existentă la comisiile locale, iar în situația în care aceste suprafețe sunt insuficiente, din domeniul privat al statului, din aceeași localitate sau din alte localități, acceptate de foștii proprietari. În cazurile în care compensarea nu este posibilă se vor acorda despăgubiri foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, în condițiile legii.

(11) Pentru terenurile foștilor proprietari persoane fizice sau juridice, inclusiv cooperative piscicole sau alte forme asociative prevăzute la art. 26 alin. (1), pe care s-au aflat, la data deposedării, amenajări piscicole, sere sau plantații de hamei, de duzi, plantații viticole sau pomicele, în prezent proprietatea statului, restituirea se face pe vechile amplasamente, cu obligația de a le menține destinația și, acolo unde este cazul, unitatea și funcționalitatea.

(12) Pentru terenurile menționate mai sus, pe care s-au efectuat de către stat investiții, neamortizate până la intrarea în vigoare a prezentei legi, foștii proprietari pot opta pentru reconstituirea pe vechiul amplasament, cu obligația de a plăti statului, în termen de 10 ani, contravaloarea neamortizată a investiției, dacă aceasta reprezintă mai mult de 30% din valoarea totală a investiției la data intrării în vigoare a acestei legi, sau să primească terenuri pe alte amplasamente, acceptate de aceștia, de aceeași categorie de folosință cu terenul pe care l-au predat ori despăgubiri.

(13) Pentru terenurile preluate de stat de pe care investițiile au fost vândute cu respectarea legii, foștii proprietari pot opta pentru alt amplasament, acceptat de aceștia, sau pentru despăgubiri plătite fie de către investitor, fie de către stat.

(14) În cazul opțiunii pentru despăgubiri plătite de investitori, foștii proprietari vor conveni cu investitorii, în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a acestei legi sau de la data validării cererii de reconstituire a dreptului de proprietate, prețul terenului, care nu poate fi mai mic decât valoarea sa de piață, și termenul de plată, care nu poate fi mai mare de 3 ani.

(15) Acordul va fi înregistrat la comisia județeană care a validat cererea de reconstituire și devine titlu executoriu pentru plata prețului dacă investitorul nu își respectă obligația de plată în termenul convenit. Din momentul înregistrării acordului, opțiunea părților este definitivă și părțile nu mai pot opta pentru alte forme de reconstituire și, respectiv, despăgubire. Proprietarii se vor putea adresa statului, în condițiile dispozițiilor legale privind acordarea de despăgubiri de către acesta, doar pentru acoperirea valorii investițiilor preluate de stat odată cu terenul pe care l-au avut în proprietate.

(16) Până la efectuarea plății, proprietarul investiției va plăti fostului proprietar al terenului o sumă, convenită de părți, care nu poate fi mai mică decât redevența plătită statului la momentul acordului și nu va putea înstrăina în niciun mod investiția sa, sub sancțiunea nulității absolute.

(17) Proprietarii investițiilor dobândesc dreptul de proprietate asupra terenului în momentul achitării integrale a contravalorii terenului.

(18) În situația în care nu se optează pentru despăgubiri plătite de către investitor, sau în situația în care fostul proprietar și investitorul nu ajung la un acord în termenul menționat la alin. (14), fostul proprietar va primi teren pe alt amplasament, acceptat de acesta, sau despăgubiri de la stat, atât pentru teren cât și pentru investițiile dovedite la data preluării terenului, în condițiile legii.

(19) În cazul realizării acordului prevăzut la alin. (14), pentru investițiile dovedite la data preluării terenului, fostul proprietar primește despăgubiri de la stat, în condițiile legii.”

Autorii excepției susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și celor ale art. 44 privind garantarea dreptului de proprietate privată, prin raportare la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autorii acesteia afirmă că, datorită „lipsei unor prevederi legale exprese sau implicite în materia proprietății”, acțiunea introdusă de aceștia pentru stabilirea dreptului la despăgubiri, a fost respinsă de Judecătoria Beiuș, pe motiv de inadmisibilitate. În acest context, aceștia arată că prevederile de lege criticate nu „garantează restituirea dreptului de proprietate în integralitatea sa, cu toate componentele sale, printre care și aceea a diferenței de valoare dintre terenul forestier și cel de simplă fâneată”.

Așa fiind, Curtea reține că, în esență, autorii excepției invocă neconstituționalitatea prevederilor de lege criticate din perspectiva unei deficiențe de reglementare, or, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Astfel, controlul de constituționalitate se efectuează numai prin raportare la prevederile și principiile Constituției, coordonarea, formularea și explicitarea legislației în vigoare fiind de competența autorității legiuitoare.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) și alin. (1¹)—(1⁹) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Moise Gârba, David Gârba și Gheorghe Gârba în Dosarul nr. 1.143/187/2006 al Tribunalului Bihor — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 879

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Peter Busso Freise în Dosarul nr. 2.904/197/2007 al Judecătoria Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, avocatul Cristina Catrin, cu delegație la dosar, și consilierul juridic Maria Dicu, pentru partea Comisia locală Brașov pentru aplicarea legilor fondului funciar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia, astfel cum a fost formulată. În acest sens, acesta susține că interdicția dobândirii pentru cetățenii străini, moștenitorii legali ai foștilor proprietari, a dreptului de proprietate privată, contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1), (2) și (3) referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 46 privind dreptul la moștenire, precum și celor ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Consilierul juridic solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care depune note scrise la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.904/197/2007, **Judecătoria Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991**, excepție ridicată de Peter Busso Freise într-o cauză având ca obiect fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1), (2) și (3) referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 46 privind dreptul la moștenire, precum și celor ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și la art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, în măsura în care art. 48 din Legea nr. 18/1991 reprezintă o interdicție de a redobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor pentru cetățenii străini moștenitorii legali ai foștilor proprietari, cărora li s-a preluat terenul fără titlu valabil.

Judecătoria Brașov — Secția civilă și-a exprimat opinia, în sensul că reglementarea criticată este în concordanță cu normele constituționale și dispozițiile convenționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, text de lege care are următorul conținut: „Art. 48. — *Cetățenii români cu domiciliul în străinătate, precum și foștii cetățeni români care și-au redobândit cetățenia română, indiferent dacă și-au stabilit sau nu domiciliul în țară, pot face cerere de reconstituire a dreptului de proprietate pentru suprafețele de terenuri agricole sau terenuri cu destinație forestieră, prevăzute la art. 45, care le-au aparținut în proprietate, dar numai până la limita prevăzută la art. 3 lit. h) din Legea nr. 187/1945, de familie, pentru terenurile agricole, și nu mai mult de 30 ha de familie, pentru terenurile cu destinație forestieră, în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. (3)—(9).”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale invocate în prezenta cauză, și cu o motivare asemănătoare.

În acest sens, este, de exemplu, Decizia nr. 1.011 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008, prin care Curtea a reținut că prevederile Legii nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea

dreptului de proprietate sau constituirea acestuia în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care la data intrării în vigoare a legii nu aveau calitatea de proprietari, asupra terenurilor ce constituie fondul funciar al României.

Având în vedere obiectul de reglementare al legii — proprietatea funciară — și scopul declarat al acesteia — retrocedarea către foștii proprietari sau moștenitorii acestora a dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat —, reglementarea condițiilor în care operează această retrocedare, inclusiv sub aspectul persoanelor îndreptățite, constituie opțiunea legiuitorului, astfel încât este pe deplin constituțională condiționarea exercitării dreptului de a formula cerere de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor de calitatea de cetățean român. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a constatat că dispozițiile art. 44 alin. (2) teza a doua din Constituție, deși nu mai prevăd *in terminis* interdicția dobândirii dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini și apatrizi, nu o înlătură, ci doar precizează cazurile și condițiile în care aceștia pot dobândi un asemenea drept, restrângând astfel sfera de aplicare a acestei incapacități speciale. Potrivit Constituției, una dintre modalitățile de dobândire a dreptului de proprietate asupra terenurilor este și moștenirea legală, ceea ce presupune că moștenitorii pot dobândi, după anul 2003, terenuri în condițiile dreptului comun (art. 650 din Codul civil și următoarele), Legea nr. 18/1991, republicată, fiind o lege specială care are ca destinatari doar pe cetățenii români.

De altfel, asupra constituționalității art. 48 din Legea nr. 18/1991, Curtea s-a mai pronunțat și prin Deciziile nr. 842 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, și Decizia nr. 10 din 12 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 22 februarie 2010, statuând că această reglementare este conformă cu Legea fundamentală.

Deoarece rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 48 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Peter Busso Freise în Dosarul nr. 2.904/197/2007 al Judecătorei Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 885

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 506 alin. 2
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grigore Moica în Dosarul nr. 3.395/208/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.395/208/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Grigore Moica într-o cauză civilă având ca obiect obligarea Statului român la plata unor despăgubiri pentru prejudiciul suferit în urma unei erori judiciare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că „nu este corect, moral și legal să se limiteze dreptul la despăgubiri și să se stabilească un termen atât de scurt pentru promovarea acțiunii”. Precizează că Legea fundamentală nu prevede un termen pentru repararea de către Statul român a prejudiciilor cauzate prin erorile judiciare și nici că un asemenea termen ar putea fi stabilit prin lege organică. De aceea, susține că dreptul de a solicita despăgubiri este imprescriptibil, de unde rezultă și posibilitatea repunerii în termen. Menționează că textul de lege criticat este neconstituțional și prin raportare la dispozițiile legilor proprietății, care stabilesc că proprietatea asupra bunurilor confiscate abuziv de Statul român poate fi recuperată.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, reiterând, în acest sens, cele reținute de Curtea Constituțională în jurisprudența sa referitoare la textul de lege criticat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, având următorul conținut: „*Acțiunea poate fi introdusă în termen de 18 luni de la data rămânerii definitive, după caz, a hotărârilor instanței de judecată sau a ordonanțelor procurorului, prevăzute în art. 504.*”

Autorul invocă încălcarea prevederilor art. 52 alin. (3) din Constituție privind răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, în Decizia nr. 417 din 14 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.044 din 11 noiembrie 2004, Curtea a reținut că nici dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției și nici alte norme cuprinse în Constituția României, în pacte ori tratate internaționale la care România este parte nu prevăd imprescriptibilitatea dreptului persoanelor prejudiciate, prin măsuri ilegale de deținere, de a porni acțiune în repararea pagubei. De asemenea, nu este nicăieri stabilit un termen limită în care acest drept poate fi exercitat. Prin expresia „în condițiile legii”, art. 52 alin. (3) teza a doua din Constituție permite legiuitorului să detalieze condițiile procedurale în care dreptul la reparare poate fi exercitat. Totodată, prin Decizia nr. 28 din 25 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 22 februarie 2005, Curtea a statuat că stabilirea de către legiuitor a unui termen special de prescripție, în ceea ce privește acțiunea pentru repararea de către stat a pagubei suferite în cazul condamnării pe nedrept sau al privării ori restrângerii de libertate în mod nelegal, constituie expresia rolului constituțional al acestuia, consfințit și de prevederile art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală. Cu același prilej, Curtea a apreciat că termenul special de prescripție de 18 luni, reglementat de textul de lege criticat, este un termen rezonabil de prescripție a dreptului la acțiune, care asigură condițiile optime celui prejudiciat pentru a exercita acțiune în justiție în scopul obținerii reparațiilor legale, în concordanță cu prevederile constituționale și convenționale care consacră dreptul la un proces echitabil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în deciziile de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 506 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Grigore Moica în Dosarul nr. 3.395/208/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 891

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tinioris Mar” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 499/212/2009 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Serviciul public de impozite, taxe și alte venituri ale bugetului local din Constanța, avocat Constantin Cojocar, cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Serviciului public de impozite, taxe și alte venituri ale bugetului local din Constanța, care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate ridicată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 499/212/2009, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tinioris Mar” — S.R.L. din Constanța într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât încunoștințarea contribuabilului de existența unei decizii de impunere se face prin internet sau prin afișare la sediul organului fiscal. Or, nu orice persoană are acces la internet, iar contribuabilul nu este obligat să se prezinte la sediul organului fiscal pentru a vedea dacă s-a publicat sau nu vreo decizie de impunere împotriva sa. Neluând la cunoștință despre existența unei decizii de impunere, prin executarea acesteia, se ajunge la îngrădirea dreptului de proprietate al contribuabilului.

Judecătoria Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât termenul de contestare al actului fiscal curge de la momentul comunicării actelor de drept fiscal; or, dacă această comunicare se realizează prin afișare, contribuabilul nu poate lua la cunoștință în mod efectiv de actul administrativ fiscal în cauză, astfel încât contestația formulată împotriva acestuia este formală, aceasta urmând să fie respinsă ca tardiv introdusă.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, care au următorul cuprins:

„(3) *Comunicarea prin publicitate se face prin afișarea, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, a unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului. În cazul actelor administrative emise de organele fiscale prevăzute la art. 35, afișarea se face, concomitent, la sediul acestora și pe pagina de internet a autorității administrației publice locale respective. În lipsa paginii de internet proprii, publicitatea se face pe pagina de internet a consiliului județean. În toate cazurile, actul administrativ fiscal se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (4) privind accesul liber la justiție, precum și ale art. 136 alin. (5) privind proprietatea.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Textul legal criticat a mai format obiect al unei critici identice de neconstituționalitate. Curtea, prin Decizia nr. 667 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tiniaris Mar” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 499/212/2009 al Judecătorei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 893

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 220 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind

Partea I, nr. 437 din 26 iunie 2009, a statuat că, în sine, textul în cauză nu contravine niciunei dispoziții constituționale invocate, reglementând doar o modalitate ultimă și subsidiară de comunicare a actelor administrative fiscale, folosită doar în cazul în care celelalte modalități de comunicare nu au putut fi îndeplinite din motive obiective. Constatarea folosirii abuzive a acestui mod de comunicare a actelor administrative este apanajul exclusiv al instanțelor judecătorești, însă deja acest aspect ține de aplicarea și interpretarea legii. Numai instanța de judecată este cea competentă să stabilească dacă comunicarea prin publicitate a actului administrativ fiscal a fost efectuată în condițiile Codului de procedură fiscală.

Neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele de mai sus, Curtea observă că instanța de judecată, pentru a aprecia dacă acțiunea formulată împotriva actului administrativ fiscal a fost tardiv introdusă, va trebui să verifice, chiar și în faza contestației la executare, corectitudinea comunicării acestuia în condițiile art. 44 alin. (3) din cod, pentru că, în cazul în care o atare modalitate de comunicare a fost folosită în mod abuziv, înseamnă că, de fapt, actul administrativ fiscal nu a fost comunicat, în condițiile legii, persoanei vizate, ceea ce are efecte directe cu privire la executarea actului respectiv.

Codul fiscal și art. 220 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Schuster Import Export” — S.R.L. din Hădăreni în Dosarul nr. 2.634/320/2008 al Judecătorei Luduș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.634/320/2008, **Judecătoria Luduș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 220 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Schuster Import Export” — S.R.L. din Hădăreni într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că art. 209 alin. (3) din Codul fiscal este neconstituțional, contravenind art. 45 din Constituție, întrucât obligă înregistrarea comerciantului la autoritatea fiscală, precum și la plata accizei corespunzătoare achizițiilor intracomunitare. Se mai susține că sunt încălcate și prevederile art. 148 alin. (2) din Constituție, coroborate cu art. 25, art. 28 și art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene. În fine, se apreciază că art. 220 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură fiscală, prin faptul că prevede confiscarea mărfii legal achiziționate, încalcă dreptul de proprietate privată.

Judecătoria Luduș apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 209 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, și art. 220 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007. Ulterior sesizării Curții Constituționale, alin. (3) al art. 209 a devenit alin. (2), astfel încât prin prezenta decizie, Curtea urmează a se pronunța cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 209 alin. (2) din Codul fiscal și art. 220 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură fiscală, care au următorul cuprins:

— Art. 209 alin. (2) din Legea nr. 571/2003: „(2) *Operatorii economici care achiziționează din teritoriul comunitar produsele prevăzute la art. 207, înainte de primirea produselor trebuie să fie înregistrați la autoritatea competentă, în condițiile prevăzute în normele metodologice, și să respecte următoarele cerințe:*

- a) să garanteze plata accizelor în condițiile fixate de autoritatea competentă;
- b) să țină contabilitatea livrărilor de produse;
- c) să prezinte produsele oricând li se cere aceasta de către organele de control;
- d) să accepte orice monitorizare sau verificare a stocului.”;

— Art. 220 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003: „(2) *Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 100.000 lei, precum și cu:*

a) *confiscarea produselor, iar în situația în care acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate din această vânzare, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), c), k), l), m), n), v), x) și y);”.*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 44 alin. (2) și (8) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 148 alin. (2) privind aplicarea cu prioritate a reglementărilor obligatorii ale Uniunii Europene. Totodată, mai sunt invocate, în susținerea excepției, dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 25, art. 28 și art. 90 din Tratatul de instituire a Comunităților Europene, devenite, după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona (1 decembrie 2009), art. 30, art. 34 și art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Textul art. 209 alin. (2) din Codul fiscal, stabilind că operatorii economici care achiziționează din teritoriul comunitar produsele prevăzute la art. 207 din același cod (cafea verde, prăjită sau solubilă), înainte de primirea produselor trebuie să fie înregistrați la autoritatea competentă, în condițiile prevăzute în normele metodologice, nu contravine art. 45 din Constituție. Libertatea economică trebuie exercitată în limitele și condițiile legii; legiuitorul este îndreptățit să impună, astfel, condiții în care operatorii economici pot achiziționa anumite produse tocmai datorită regimului special, din punct de vedere fiscal, al acestor produse. În speță, fiind vorba de cafea, produs accizabil, în conformitate cu art. 207 și următoarele din cod, este firesc ca legiuitorul să impună anumite condiții suplimentare operatorilor economici atunci când aceștia achiziționează un atare produs în scopul comercializării sale.

Cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 148 alin. (2) din Constituție, prin raportare la art. 30, art. 34 și art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, se constată că instanța constituțională, prin Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, a statuat că „*nu are competența de a tranșa un conflict între norma națională și cea comunitară, această competență revenind instanței de drept comun*”.

II. Art. 220 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, în integralitatea sa, a mai fost supus controlului de constituționalitate. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 212 din 4 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 26 aprilie 2010, a reținut că „proprietatea privată poate constitui obiectul unor măsuri restrictive, cum sunt cele care vizează bunurile folosite sau rezultate din săvârșirea unor infracțiuni ori contravenții; potrivit dispozițiilor art. 44 alin. (8) teza întâi din Constituție, «Averea dobândită licit nu poate fi confiscată», ceea ce presupune, *per a contrario*, că poate fi confiscată averea dobândită în mod ilicit și deci este posibilă instituirea unor sancțiuni pentru ipoteza în care desfășurarea activității de comercializare a unor produse de către operatorii economici contravine legii”.

Aceste considerente sunt aplicabile și cu privire la critica de neconstituționalitate formulată în raport cu art. 220 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură fiscală. Mai mult, se reține faptul că o atare confiscare a bunurilor intrate în patrimoniul operatorului economic se justifică prin prisma faptului că săvârșirea unei fapte de încălcare a legii este ceea ce generează creșterea patrimoniului acestuia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și art. 220 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Schuster Import Export” — S.R.L. din Hădăreni în Dosarul nr. 2.634/320/2008 al Judecătorei Luduș. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

privind aprobarea schimbării sediului Autorității Naționale pentru Cetățenie

Având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (2) și ale art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2010 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Cetățenie, aprobată cu modificări prin Legea nr. 112/2010,

în temeiul dispozițiilor art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2009 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. 1. — Sediul Autorității Naționale pentru Cetățenie din municipiul București, str. Petofi Șandor nr. 47, sectorul 1, se schimbă în municipiul București, str. Smârdan nr. 3, sectorul 3.

Art. 2. — Autoritatea Națională pentru Cetățenie va aduce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul justiției,
Alina Mihaela Bica,
secretar de stat

București, 6 august 2010.
Nr. 1.977/C.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

